

Роман «Бож» Давиденко

КАПУЧИНО

Київ

markobook

2025

УДК 82-94
Д13

Реквізити для поповнення банки «На військовий роман»
Отримувач: Давиденко Роман Дмитрович
ІВАН: UA493220010000026202347483978
ІПН/ЄДРПОУ: 2605213317
Призначення платежу: Поповнення рахунку банки

На підтримку автора:

ПриватБанк
4149629354564072

monobank
4441 1144 2810 9118

ПУМБ
5355 2800 3080 9840

Райффайзен Банк
4119970014914042

Монобанка
4441 1111 2963 9880

PayPal
rodmans2007@ukr.net

Д13 Капучино – Київ: Видавництво Марка Мельника
(видавець ФОП Мельник М. Ю.), 2025. – 248 с.

«Капучино» – це динамічний роман про інформаційну війну, зраду та особисту боротьбу на тлі сучасного конфлікту. Головний герой, колишній адвокат, опиняється в центрі складної операції, де правду маскують, а кожен крок може стати фатальним. Через кодовані глави та багатогарбований сюжет книга розкриває, як важливо зберегти людяність, коли навколо панує хаос.

© Макро Мельник, права на видання, 2025
© Віталій Сокур, фото
© Сергій Михальчука, фото
© Віктор Махньов, фото
© Олександр Мордерер, фото

ISBN 978-617-7838-75-2

ПРИСВЯТА

Більше ніж упевнений, що всьому є свій час і кожен є в потрібному місці. І кожний виконує свою місію, і поки не виконає, його ніщо не вб'є, не зламає і не скалічить.

Ця книга присвячується українському народові. Бажаю нашому народові мужньо витримати всі ті жорстокі випробування, які випали на його долю, і вийти з них мудрими і сильними. Пам'ять про те, що довелось пережити, і про тих, хто рішуче став проти ворога, нехай стане настановою майбутнім поколінням, коли доведеться знову захищати Україну. Обираючи владу, ми теж стаємо на захист України, бо робимо вибір в ім'я майбутнього країни, нашого спільного майбутнього. І тільки зрілий, свідомий, відповідальний вибір приведе до влади державників, які сприятимуть розвитку, зміцненню країни і її суверенітету, і не дозволить ввести себе в оману грою на емоціях, обіцянками, брехнею. Бо дуже дорого коштує народу неправильний вибір.

Бажаю громадянам України обирати достойних. За ними майбутнє Держави і нації.

Із заліза в сталь, з народу в націю.

Слава Україні!

ЗМІСТ

Вступ	6
O(I) Rh(+) • Спогади	10
A(II) Rh(-) • Тіні війни	18
B(III)+B(III) • Rh(+) Нові фігури на шахівниці	30
AB(IV) Rh(+) • Двійник у тіні	41
B(III) Rh(-) • Свій чи чужий?	46
A(II) Rh(+) • Порятунком Спілберга	74
AB(IV)+AB(IV) Rh(+) • Спогади Борівітра про Спілберга	85
B(III) Rh(-) • Інший світ	94
AB(IV)+AB(IV) Rh(-) • Відпочинок на заправці	105
O(I) Rh(-) • Забирайте свої іграшки	110
O(I)+O(I) Rh(+) • Дороги, що не сходяться	118
O(I)+ O(I) Rh(-) • Невидимі війни	126
B(III)+AB(IV) Rh(-) • Тепловий слід	154
200 • Повороти долі	174
Перший рівень прикриття:	
«Розпорошення інформації»	206

Другий рівень прикриття:	
«Розповсюдження дезінформації»	209
Третій рівень прикриття:	
«Інценування випадковості»	210
Внутрішнє напруження: «Глибока оцінка»	210
Перший крок:	
«Відвернути увагу, використовуючи пастку»	214
Другий крок: «Спалені крила ворога»	214
Третій крок: «Зворотний удар – дезорієнтація»	217
Кульмінація:	
«Останній крок і помста за Спілберга»	218
O(I)+A(II) Rh(-) • Наступ на Курщину, штурм на світанку	221
AB(IV) Rh(-) • Підготовка до бурі	242

ВСТУП

Морозний ранковий туман обіймає землю, коли злітають перші кулі. Старий дуб, який був свідком багатьох війн на цій землі, нині служить прихистком для Боривітра – колишнього адвоката, який зараз стоїть у розірваній формі, озираючись на своїх товаришів. Серед них поранений Спілберг, що бореться з болем і втратою крові. Його тіло зламане, але дух незламний. Боривітр міцно тримає його за плечі, готуючись до відступу.

«Тримайся, ми скоро виберемось», – шепоче Боривітр, підбадьорюючи побратима, який міцно стискає зуби, намагаючись не видавати жодного звуку. Вони – серед шуму вибухів та криків, серед запаху пороху та страху, який витає у повітрі.

І тут Боривітр потрапляє в спогади... У цьому ж місті, за сотні кілометрів від поля бою, маленьке кафе «Капучино» відкриває свої двері. Це місце, де місцеві мешканці знаходять втіху у звичайній рутині – гарячі напої та свіжоспечені пироги. Саме тут Боривітр зазвичай купує каву після тривалих ночей без сну. Саме тут він знайшов друзів серед працівників, які не знають його справжнього обличчя воїна, але вітають його з теплом і усмішками.

Цей день обіцяє бути особливим. Не тільки через ранкову каву, а й через новину, яка скоро змінить Боривітра назавжди. Як він зможе поєднати два світи, у яких він живе?

Чи вдасться йому знайти мир у своєму серці та серцях тих, хто його оточує? Історія про пошуки відповідей на ці питання розпочинається саме тут, у затишному куточку мирного міста, де кожна чашка капучино може означати набагато більше, ніж просто ранковий напій.

Сьогоднішній день має стати переломним у житті Боривітра. Він не знає, що в кафе його вже чекають новини, які змусять його переосмислити своє минуле та майбутнє. Тим часом на полі бою кожен вибух є нагадуванням про те, що минуле завжди на крок позаду, готове нагадати про себе у найменш очікуваний момент.

Серед звуків бою Боривітр відчуває невимовну втому. Він мріє про день, коли зможе знову повернутися до звичайного життя, сидіти у своєму улюбленому кафе і пити капучино без тіні страху в думках. Але поки що щоранку він вибирається з окопів, щоб зустріти новий день на полі бою, де кожна хвилина може стати останньою.

Повернення до кафе «Капучино» стає для Боривітра не тільки втечею від військових буднів, але й місцем, де він може знайти спокій і прийняти важкі рішення. Це маленький острівець нормальності в океані хаосу, місце, де він відчуває себе людиною, а не тільки воїном. Саме тут він має зустрітися зі старим другом, який приїхав з неочікуваною пропозицією, яка може змінити все.

Історія Боривітра – це розповідь про те, як великі випробування формують нас, про важливість знаходження рівноваги між минулим і майбутнім і про незламний дух, який дозволяє переносити найважчі випробування і знаходити радість у простих речах, як от горнятко капучино в ранковому тумані.

На вулицях міста, де кафе «Капучино» вже відчинило свої двері, ранок зустрічає перших відвідувачів. Серед них люди у бізнесовому одязі, студенти, пенсіонери, кожен зі своїми думками і планами на день. Вони не знають про вибухи і бої, які розгортаються далеко від цього місця спокою. Вони не чують криків і не відчувають запах пороху, який тепер є частиною щодення Борівітра. Для них війна – це лише новини з екранів телевізорів або сторінок газет.

Але сьогодні життя Борівітра та мирне існування жителів міста несподівано перетнуться. Новини, які чекають на нього в кафе, не тільки вплинуть на його особисті плани, але й можуть змінити сприйняття мирних мешканців про війну і ветеранів, що повертаються додому.

У цьому маленькому кафе, де аромат свіжосмаженої кави змішується з запахом ранкових пиріжків, Борівітр знайде не просто утіху, а й відповіді, які він шукає. Тут, серед знайомих облич і тихих розмов, він відчує, що війна, хоч і залишає незгладимі сліди в душі, не може позбавити здатності до співчуття, любові і відновлення.

Так починається історія Борівітра – історія про втрати та знахідки, про відчай та надію, і про те, як серед розрухи війни можна знайти шлях до власної душі і до сердець інших. Військовий інструктор, який вже звик до жорстокості боїв, сьогодні зустріне свій найбільший виклик – знайти мир у своєму серці та дозволити собі знову відчувати.

СПОГАДИ

День розпочався, як завжди в кафе «Капучино», з натопу ранніх пташок, що жадають свого першого ковтка кави, і втішного гомону, що підіймає настрій. Проте для Боривітра кожен ранок тут був більше ніж ритуалом – це був шанс на мить забути про війну.

Боривітр стояв біля вікна, тримаючи в руках гарячу склянку капучино. Він спостерігав, як перші промені сонця проникають крізь скло, граючи на поверхні його напою. Він любив цей момент спокою, коли місто ще спало, а він міг дозволити собі відпочинок від своїх думок.

Підійшовши до столика, Боривітр помітив листівку, яку залишили вночі. Він перевернув її, і його очам відкрилось зображення старого дуба на околиці міста. Це було його улюблене місце для роздумів – місце, де він колись розмовляв із Спілбергом про життя поза війною. Тепер це місце здавалось таким далеким.

Опустивши листівку, Боривітр зосередився на розмовах відвідувачів, сподіваючись відволіктися від спогадів. Але один голос привернув його увагу – голос старого ветерана, який розповідав своїм онукам про війну. Слова чоловіка, сповнені

